

При тържественото завръщане на царя въ Търново, задъ коня му вървѣше съ вързани рѣце и оборено чело императорскиятъ зеть — Исакъ Комнинъ.

Връщаше се победоносниятъ царь отъ жестоката брань — за да намѣри въ собствения си домъ, отъ рѣка на близкъ човѣкъ, смъртъта, която го бѣ пощадила въ толкова славни битки.

ГЛАВА XXIV.

Князь Иваница дигна чукчето съ треперяща отъ вълнение рѣка и тежко го пусна върху бронзовата плочка на вратата. Следъ малко портата се отвори и единъ дребенъ мъжъ съ дълъгъ и остъръ като човка носъ, подаде плещивата си глава. Изгледа изъ подъ вежди непознатия и попита какво желае.

— Искамъ да говоря съ Теофилъ Каламодиосъ.

Мъжътъ отново изгледа непознатия. Въ очитѣ му надничаше очудване и любопитство. Следъ това нѣщо като усмивка изпъна устата му.

— Теофилъ Каламодиосъ не живѣе вече тука.

— Знаешъ ли тогава где се намира?

Дребниятъ човѣкъ дигна рамене.

— Кой би могълъ да ти каже, чужденецо? Никой не знае где се намира младиятъ Каламодиосъ. Нѣкои казваха, че е убитъ, други, че билъ заточенъ, трети, че избѣгаль нѣкъде въ далечни земи.

Иваница тежко въздъхна.

— А баща му? Где е той?

— Не знамъ. Следъ нещастieto си той нито се чу, нито се видѣ вече...

— Но нали този палатъ е тѣхенъ?

Човѣкътъ пакъ се усмихна и поклати глава.

— Не. Този палатъ вече не е тѣхенъ. Сега неговъ господарь е великиятъ логотетъ Михаилъ.

Князътъ кимна съ глава и бавно се отдалечи. Тѣй много се бѣ радвало сърдцето му на пътъ за великия градъ. Тѣй нетърпеливо бѣ чакаль този отъ дълго жаду-